



biblioteca rao



Jussi Adler-Olsen

Camera groazei

Seria Departamentul Q



editura rao



Descrierea CIP a bibliotecii Naționale a României

ADLER-OLSEN, JUSSI

Camera groazei / Jussi Adler-Olsen; trad.: Graal Soft. – București:

Editura RAO, 2013

ISBN 978-606-609-349-1

I. Graal Soft Integrated Translation Services (București) (trad.)

821.113.4-31=135.1

Editura RAO

Grupul Editorial RAO

Str. Turda nr. 117-119, București, România

www.raobooks.com

www.rao.ro

JUSSI ADLER-OLSEN

Kvinden i buret

© JP/Politikens København 2007

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză:

Graal Soft

© Editura RAO, 2011

pentru versiunea în limba română

2013

ISBN 978606-609-349-1



Prolog

Ea își trecu vârfurile degetelor pe pereții netezi până când îi dădu sângele și lovi cu pumnii în ferestrele groase până în clipa în care nu-și mai simți mâinile. De cel puțin zece ori orbecăise spre ușa din oțel și își înfipsese unghiile în crăpătură încercând să o deschidă, însă aceasta nici măcar nu se clinti, iar marginea ei era tăioasă.

Într-un târziu, când unghiile începură să i se desprindă din carne, căzu pe spate, pe podeaua rece ca gheața, cu respirația întretăiată.

Rămase așa o vreme și privi în întunericul amețitor, cu ochii larg deschiși și cu inima bătându-i să-i sară din piept. Apoi țipă. Țipă până când urechile începură să-i țiuie, iar vocea-i cedă.

Atunci își lăsă capul pe spate și simți din nou aerul proaspăt care venea din tavan. Poate că ar putea sări până acolo dacă își lua avânt și apoi să se agațe de ceva. Poate atunci s-ar întâmpla ceva. Da, erau șanse ca nenorociții de afară să intre. Și, dacă își va îndrepta degetele în față ținând spre ochii lor, poate că reușea să-i orbească. Și avea o șansă de scăpare.

O vreme își supse degetele însângerate, apoi se sprijini în palme pe podea și se ridică în picioare.

Se uită la tavan, dar nu zări nimic. Poate că era prea sus ca să reușească să sară până la el. Poate că nu exista nimic de care să se agațe. Dar trebuia să încerce. Ce altceva îi rămânea de făcut?

Își scoase geaca și și-o puse cu grijă într-un colț, ca să nu se împiedice de ea. După aceea făcu un salt, întinse brațele în aer, cât de sus



putu, dar nu atinse nimic. Mai încercă de câteva ori înainte de a se retrage lângă peretele îndepărtat și de a zăbovi o vreme ca să se adune. Apoi își luă elan și, cu toată puterea, se avântă în sus în întuneric cu mâinile căutând o speranță. Când se prăbuși, un picior îi alunecă pe suprafața netedă și ea căzu pe-o parte. Icnii tare când se lovi cu umărul de beton și țipă în clipa în care capul i se ciocni de perete. Creierul i se zdruncină și văzu stele verzi.

O vreme rămase nemișcată, nedorind altceva decât să plângă. Dar nu o făcu. Dacă ar fi auzit-o gardienii, ar fi interpretat greșit gestul. Ar putea crede că era pe punctul de a ceda. Dar nu, din contră. Luă hotărârea să-și poarte singură de grijă. Pentru ei, nu reprezenta decât femeia din temniță, dar ea era cea care impunea cât departe se aflau pereții despărțitori. Avea să se gândească la lucruri care s-o apropie de lume și să țină nebunia la distanță. Nu-i vor înfrânge niciodată voința. Așa hotărî ea în timp ce stătea jos pe podea, cu umărul pulsându-i de durere și ochiul tumefiat. Într-o bună zi avea să iasă de acolo.



1


2007

Carl făcu un pas către oglindă și își trecu un deget de-a lungul tâmplei, în locul în care glonțul îi zgâriase capul. Rana se vindecase, dar cicatricea era încă vizibilă sub firele de păr, dacă cineva se uita mai atent. „Dar cine naiba ar vrea să facă asta?” se întrebă în timp ce își studia chipul. Era evident acum că se schimbase. Ridurile din jurul gurii se adânciseră, cearcănele de sub ochi erau mai întunecate, iar expresia sa trăda o indiferență profundă.

Carl Mørck nu mai era el însuși, detectivul criminalist experimentat care trăia și respira pentru munca sa. Nu mai era bărbatul înalt și elegant din Iutlanda a cărui prezență lăsa în urmă sprâncene ridicate și guri căscate. „Și de ce naiba ar fi contat, până la urmă?” se întrebă el.

Își încheie cămașa, își puse sacoul, aruncă resturile de cafea și trânti ușa în urma lui, astfel încât ceilalți locatari ai casei să își dea seama că era timpul să se scoale din pat. Privirea îi căzu pe plăcuța cu numele de pe ușă. Venise vremea să o schimbe. Trecuse mult timp de cât Vigga se mutase. Deși încă nu divorțaseră, cu siguranță relația lor se terminase.

Se întoarse și porni spre Hestestien. Dacă prindea metroul suburban în douăzeci de minute, putea petrece o jumătate de oră cu Hardy, la spital, înainte de a merge la sediul poliției. Văzu turnul bisericii din cărămidă profilându-se deasupra copacilor dezfrunziți și își reaminti



cât de norocos fusese în ciuda tuturor împrejurărilor. Doi centimetri mai la dreapta, și Anker ar mai fi fost încă în viață. Un centimetru mai la stânga, iar el ar fi fost mort. Centimetri capricioși, care îl scutiseră de o excursie de-a lungul câmpiilor verzi către cimitirul rece, situat la câțiva kilometri în fața lui.

Carl încercase să înțeleagă, dar nu-i era ușor. Nu știa prea multe despre moarte. Doar că putea fi la fel de imprevizibilă ca un fulger și infinit mai tăcută după ce lovea. Pe de altă parte, știa totul despre cât de violentă și de lipsită de sens putea fi moartea cuiva. Măcar asta știa sigur.

Nu trecuseră decât vreo câteva săptămâni de când ieșise de pe băncile Academiei de Poliție când imaginea primei victime a unei crime i se întipărise permanent pe retină. O femeie mică, subțire, care fusese strangulată de soțul ei și sfârșise prin a zăcea pe podea cu ochii inerți și cu o expresie care îl făcuse pe Carl să se simtă rău câteva săptămâni la rând.

De atunci, urmaseră zeci de cazuri. În fiecare dimineață se întărea ca să se poată confrunta cu ele. Haine însângerate, fețe de ceară, ipostaze înghețate. În fiecare zi asculta minciunile și scuzele oamenilor. În fiecare zi apărea o crimă, într-o nouă formă, ceea ce îl făcea, treptat, să fie din ce în ce mai puțin afectat. Douăzeci și cinci de ani în poliție și zece ani la Omucideri îl căliseră. Așa merseseră lucrurile până în ziua în care o crimă îi străpunsese armura.

Îl trimiseseră pe el, pe Anker și pe Hardy la o baracă ponosită aflată pe un drum prost și murdar unde un cadavru aștepta să-și spună povestea lui unică. La fel ca de atâtea ori înainte, duhoarea atrăsese atenția unui vecin determinându-l să reacționeze. Victima era o persoană solitară, care se culcase liniștită în propria mizerie și își dăduse ultima suflare îmbibată în alcool. Sau cel puțin așa crezuseră până când descoperiseră un cui înfipt adânc în țeasta lui. Acesta era motivul pentru care intrase pe fir Divizia Omucideri.

În ziua aceea venise rândul echipei lui Carl să răspundă la solicitarea telefonică, ceea ce nu-i deranja pe el și pe cei doi asistenți ai lui,



deși acesta se plânsese, ca de obicei, că erau suprasolicitați, iar celelate echipe tăiau frunze la câini. Dar cine putea ști cât de fatidic avea să devină acel apel? Sau că aveau să treacă numai cinci minute din momentul în care intraseră în încăperea în care se afla cadavrul urât mirositor până când Anker zăcea pe podea într-o baltă de sânge, Hardy făcea ultimii lui pași, iar focul din sufletul lui Carl – acea flăcără indispensabilă unui detectiv din Divizia Omucideri de la poliția din Copenhaga – se stingea.



2 2002

Tabloidele iubeau totul la vicepreședinta Partidului Democrat, Merete Lynggaard, și toate lucrurile pentru care milita ea. Comentariile ei tăioase din Folketing, Parlamentul danez unicameral. Lipsa ei de respect pentru prim-ministru și lacheii lui. Trăsăturile ei feminine, privirea malițioasă și gropițele seducătoare. O iubeau pentru tinerețea ei și succesul de care avea parte, dar mai presus de toate o iubeau pentru apa pe care o dădea la moară speculațiilor cu privire la întrebarea de ce o femeie așa de talentată și de frumoasă nu se afișase încă la brațul unui bărbat.

Merete Lynggaard vânduse o groază de ziare. Lesbiană sau nu, era o partidă bună. Iar ea știa asta.

– De ce nu ieși cu Tage Baggesen? o întrebă secretara ei în timp ce se îndreptau spre Audi-ul mic și albastru al lui Merete, încercând să evite băltoacele care se formau în parcare Christiansborg, rezervată membrilor Parlamentului. Știi că sunt o mulțime de bărbați care ar vrea să te invite în oraș, dar el e de-a dreptul nebun după tine. De câte ori a încercat să-ți dea o întâlnire?... Ai numărat vreodată câte mesaje ți-a lăsat pe birou? De fapt, a lăsat unul și azi. Doar dă-i o șansă, Merete.

– De ce nu te întâlnești *tu* cu el? întrebă Merete și coborî privirea în timp ce punea un teanc de dosare pe bancheta din spate a mașinii.



Ce-aș putea face cu cineva care e președintele Comitetului de Trafic și, totodată, membru al Partidului Radical de Centru? Pot să-mi spui asta, Marianne? Ce sunt eu? Un fel de sens giratoriu din provincie?

Merete își ridică privirea și se uită la Muzeul Arsenalului Regal unde un bărbat într-un pardesiu alb fotografia clădirea. Oare tocmai îi făcuse o poză? Ea clătină din cap. Senzația că era urmărită tot timpul începea s-o agaseze. Desigur, era mai mult în închipuirea ei. Avea mare nevoie să se relaxeze.

– Tage Baggesen are treizeci și cinci de ani și este al naibii de chipeș, spuse Marianne. Bine, poate ar trebui să mai dea jos câteva kilograme, dar, pe de altă parte, are o casă la țară, în Vejby. Plus altele în Iutlanda, mi se pare. Ce ți-ai putea dori mai mult?

Merete clătină din cap cu scepticism.

– Așa e. Are treizeci și cinci de ani și locuiește cu mama lui. Știi ce, Marianne? Ar trebui să-l iei tu. Te-ai purtat foarte ciudat în ultima vreme. Ia-l. N-ai decăt!

Ea luă toate dosarele pe care le ținea secretara ei și le aruncă pe scaun alături de celelalte. Ceașul de pe bord arăta ora 17.30. Era deja în întârziere.

– Vocii tale i se va simți lipsa în Folketing în seara asta, Merete.

– Așa cred, zise ea și ridică din umeri.

Încă de când intrase în politică încheiase un pact ferm cu președintele democraților că după ora șase era liberă să facă întocmai ce voia cu timpul ei, cu excepția cazului în care se întrunea un comitet de urgență sau avea loc o votare. „Nicio problemă“, îi spusese el atunci, conștient de câte voturi adusese cu ea. Deci n-ar fi fost nicio problemă nici de data aceasta.

– Haide, Merete. Spune-mi ce planuri ai, zise secretara ei și-și lăsă capul într-o parte. Cum îl cheamă?

Merete îi zâmbi repede și trânti ușa. Venise vremea să caute o înlocuitoare pentru Marianne Koch.



3

2007

Șeful de la Omucideri, Marcus Jacobsen, era complet nepriceput când venea vorba de menținerea ordinii în biroul său, dar acest lucru nu-l deranja. Dezordinea era doar un fenomen exterior; în interior, el era organizat și meticulos. Acolo, în mintea lui ascuțită, totul era frumos aranjat. Niciodată nu pierdea din vedere detaliile, pe care avea să le știe la perfecție și zece ani mai târziu.

Numai în situații ca cea de față, cu încăperea înțesată de colegi super-atenți, obligați să se strecoare printre fișetele uzate și teancurile de dosare, privea haosul din biroul lui cu o anumită reținere.

Ridică de pe masă cana ciobită cu Sherlock Holmes și luă o înghițitură serioasă de cafea în timp ce se gândea pentru a zecea oară în acea dimineață la jumătatea de pachet de țigări din buzunarul de la sacou. Nu le mai era permis nici măcar să tragă un fum în curte. Ale naibii reguli!

– Bun, fii atent! Marcus Jacobsen se întoarce spre asistentul său, Lars Bjørn, pe care îl rugase să rămână în birou după ce ședința se terminase. Cazul biciclistului omorât în parcul Valby o să ne sece de resurse dacă nu avem grijă, spuse el.

Lars Bjørn aprobă din cap.

– Al naibii moment pentru Carl Mørck să revină în echipă și să monopolizeze patru dintre cei mai buni detectivi ai noștri! Oamenii se plâng de el, și cui crezi că i se adresează? Întrebă el, ducându-și



degetul la piept de parcă era singurul care pleca urechea la vorbele lor. Întârzie cu orele, continuă el. Își suprasolicită oamenii, scotocește peste tot când lucrează la un caz și refuză să sune înapoi atunci când primește apeluri. Biroul lui este un haos desăvârșit și, n-o să-ți vină să crezi, dar au sunat chiar și de la laboratorul de medicină legală ca să se plângă de o conversație telefonică pe care au avut-o cu el. Băieții de la morgă... îți vine să crezi așa ceva? Și cei de acolo nu se enervează prea ușor. Trebuie să facem ceva în legătură cu Carl, Marcus, indiferent de lucrurile prin care a trecut. Altfel, nu știu cum o să funcționeze departamentul.

Marcus ridică din sprâncene. Și-l imaginează pe Carl. De fapt, omul îi plăcea, dar acei ochi mereu suspicioși și remarcile caustice puteau enerva pe oricine, știa prea bine asta.

– Da, ai dreptate. Hardy și Anker probabil că erau singurii care puteau suporta să lucreze cu el. Dar și ei erau destul de ciudați.

– Marcus, nimeni nu vine să o spună direct, dar omul e o pacoste și întotdeauna a fost așa. Nu e potrivit să muncească aici; suntem prea dependenți unul de altul. Carl a stat prost la capitolul colegialitate încă din prima zi. De ce l-ai adus din Bellahøj?

Marcus îl fixă pe Bjørn cu privirea.

– A fost și este un detectiv uimitor de bun, Lars. De-aia.

– Bine, bine. Știu că nu putem să ne descotorosim pur și simplu de el, mai ales în situația asta, dar trebuie să găsim o soluție, Marcus.

– Abia s-a întors de o săptămână din concediul medical, așa că de ce să nu-i dăm o șansă? Poate ar trebui să îl luăm mai ușor o perioadă.

– Ești sigur? În ultimele săptămâni am avut mai multe cazuri pe cap decât putem face față. Iar unele dintre ele sunt foarte importante, după cum bine știi. Incendiul dezastruos din Amerikavej... a fost sau nu incendiere? Jaful de la banca din Tømsgårdsvej, în care un client a fost omorât. Violul din Tårnby, în care fata a murit, gașca de cuțitari din Sydhavnen, ciclistul omorât în parcul Valby. Să continui? Ca să nu mai spun de vechile cazuri. Nici măcar n-am apucat să luăm amprente la câteva dintre ele. Și avem pe cap și un lider de echipă ca Mørck. Indolent, ursuz, posomorât, care se plânge întotdeauna și își tratează colegii ca pe niște gunoarie, așa că echipa se

duce de răpă. Este ca un ghimpe în coastă, Marcus. Hai să-l trimitem pe Carl să-și facă bagajele și să aducem forțe proaspete. Știu că e greu, dar asta este părerea mea.

Șeful de la Omucideri dădu din cap aprobator. Observase comportamentul colegilor lui în timpul ședinței scurte care tocmai se terminase. Tăcuți, morocânoși și epuizați. Sigur că nu le convenea ca cineva să se descarce pe ei.

Asistentul lui Marcus se duse la fereastră și se uită afară la clădirile de peste drum.

– Cred că avem o soluție la această problemă. S-ar putea să primim critici de la sindicat, dar totuși nu cred că se va întâmpla acest lucru.

– La naiba, Lars, nu am energia necesară să mă confrunt cu sindicatul. Dacă te gândești să-l retrogradăm, o să ne sară în cap într-o clipă.

– Nu, o să-l împingem mai sus!

– Hmm...

La asta Marcus trebuia să fie atent. Asistentul lui era un detectiv al naibii de bun, cu o groază de experiență la activ și cu nenumărate cazuri rezolvate, dar mai avea încă multe de învățat despre administrarea personalului. Aici, la sediu, nu puteai pur și simplu să ridici sau să cobori pe cineva din funcție fără un motiv foarte bine întemeiat.

– Sugerezi să-l avansăm? Asta vrei să spui? Cum? Și cine crezi că o să-i facă loc?

– Știu că ai fost treaz aproape toată noaptea, răspunse Lars Bjørn. Și că ai fost ocupat în dimineața asta cu nenorocita aia de crimă din Valby, așa că probabil nu ești la curent cu ultimele știri. N-ai auzit ce s-a întâmplat în Parlament în dimineața asta?

Șeful de la Omucideri clătină din cap. Era adevărat că avea prea multe pe cap de când cazul crimei biciclistului din parcul Valby luase o nouă turnură. Până noaptea trecută avuseseră o martoră bună, de încredere, iar ea, fără îndoială, ar mai fi avut multe de spus... Erau, fapt evident, la un pas de reușită. Dar tocmai în acel moment ea se dăduse la fund. Era clar că cineva din cercul ei de prieteni primise amenințări. Poliția o interogase până la epuizare. Vorbiseră apoi cu fetele ei și cu mama, însă niciuna nu avusese nimic de declarat. Întreaga familie era înspăimântată. Nu, Marcus nu prea dormise.



Nu apucase să vadă decât titlurile principale din ziarele de dimineață, așa că nu era la curent cu ultimele știri.

– E vorba din nou de Partidul Danez? întrebă el.

– Exact. Purtătorul lor de cuvânt a prezentat din nou propunerea, ca amendament la proiectul de lege cu privire la poliție, și de data asta majoritatea va fi pentru. O să treacă, Marcus. Piv Vestergård va merge mai departe.

– Glumești!

– Ea a fost la tribună și a ținut un discurs de douăzeci de minute, iar partidele din Guvern au sprijinit-o, desigur, deși conservatorii probabil că nu au fost prea încântați.

– Și?

– Păi, ce crezi? A adus patru exemple cu cele mai urâte cazuri care au fost clasate. După părerea ei, nu este în interesul cetățenilor ca astfel de cazuri să rămână nerezolvate. Și pot să-ți spun că asta nu e tot ce-a pus pe tapet.

– Isuse! Crede că echipa de la Omuciderei pune cazurile la rece de plăcere?

– A insinuat că asta s-ar fi întâmplat de fapt cu unele dintre ele.

– Ce porcărie! Care cazuri?

– Le-a menționat pe cele în care membrii Partidului Danez și ai celui Liberal au fost victime. Vorbim de cazuri naționale.

– Nenorocita e sărită de pe fix!


Asistentul său clătină din cap.

– Crezi? Ei bine, doar își făcea încălzirea. Mai departe, desigur, a menționat cazurile de copii dispăruți și pe cele în care organizațiile politice au fost subiectul atacurilor de tip terorist. Cazuri cu adevărat cumplite.

– Bine, bine, e la vânătoare de voturi, asta face.

– Da, sigur că asta face, altfel ar fi tratat problema în afara Parlamentului. Dar cu toții au ieșit la vânătoare pentru că acum toate partidele sunt în negocieri la Ministerul Justiției. Documentele vor fi în mâinile celor de la Comitetul de Finanțe într-o clipă. Dacă vrei să știi părerea mea, o să avem o decizie în două săptămâni.

– Și care va fi de fapt esența?



– Va fi înființat un nou departament în cadrul poliției criminalistice. Ea a sugerat să poarte numele „Q“ din moment ce acesta este simbolul Partidului Danez pe buletinele de vot. Nu știu dacă voia să facă o glumă, dar în mod cert va fi hilar, zise el și râse cu sarcasm.

– Și care va fi scopul? Același?

– Da. Singurul scop va fi să se ocupe de ceea ce ei numesc „cazuri destinate unei cercetări speciale“.

– „Cazuri destinate unei cercetări speciale“, zise Marcus și dădu din cap aprobator. Asta e o expresie tipică pentru Piv Vestergård. Sună foarte impresionant. Și cine va decide care cazuri merită o asemenea etichetare? A spus și asta?

Asistentul ridică din umeri.

– Bine, continuă el, ne-a spus să facem ceea ce facem întotdeauna. Și ce dacă? Cu ce ne afectează pe noi?

– Departamentul va ajunge sub oblăduirea Comisiei Poliției Naționale, dar din punct de vedere administrativ avem motive să credem că va ține de Divizia Omucideri a Poliției din Copenhaga.

Marcus rămase cu gura căscată.

– Cred că glumești! Ce vrei să spui cu din punct de vedere administrativ?

– Facem bugetul și ținem registrele contabile. Avem grijă de personal și de spațiul fiecăruia.

– Nu înțeleg. Acum vrei să spui că Poliția din Copenhaga va fi nevoită să rezolve și cazurile vechi, care se află sub jurisdicția departamentelor locale de poliție? Districtele regionale nu vor fi deloc de acord. O să ceară să aibă reprezentanți în departamentul de aici.

– Nu neapărat. Propunerea va fi prezentată ca o soluție de ușurare a muncii departamentelor locale. Nu ca pe o sarcină în plus.

– Îți dai seama ce spui, nu? Că acum departamentul nostru va trebui să desemneze o echipă pentru cazurile fără speranță de rezolvare. Iar oamenii mei trebuie să se implice. Nicio șansă, la naiba! Nu poți vorbi serios!

– Marcus, ascultă-mă. E doar o chestiune de câteva ore pe ici, pe colo și de câțiva membri ai personalului. Nu e nimic, de fapt.

– Nu sună ca un nimic.



– Bine, atunci lasă-mă să-ți spun cum văd eu treaba. Mă ascuți? Șeful de la Omucideri își frecă fruntea. Avea încotro?

– Marcus, e vorba și de bani aici, spuse el și făcu o pauză în care se uită fix la șeful lui. Nu mulți, dar destui ca să ținem un om pe salariu și, în același timp, să pompăm câteva milioane de coroane în departamentul nostru. Este un venit în plus care nu e menit să înlocuiască altceva.

– Câteva milioane? întrebă el și dădu din cap apreciativ. Bine, acum mai venim de-acasă!

– Genial, nu-i așa? Putem să punem pe picioare departamentul imediat, Marcus. Se așteaptă de la noi să opunem rezistență, dar n-o vom face. O să le dăm un răspuns care le e pe plac și o să propunem un buget care evită alocarea de fonduri către anumite sarcini. Și îl facem pe Carl Mørck șeful noului departament, dar nu o să fie cine știe ce schimbare pentru că va fi pe cont propriu. Și se va afla la distanță sigură de ceilalți, îți promit asta.

– Carl Mørck, șeful Departamentului Q!

Șeful de la Omucideri parcă și vedea planul pus în aplicare. Un departament ca acela putea funcționa cu ușurință cu un buget mai mic de un milion de coroane pe an, inclusiv cheltuielile de călătorie, testele de laborator și toate celelalte. Dacă poliția ceruse cinci milioane pe an pentru noul departament, aveau să rămână fonduri insuficiente pentru alte echipe de investigație din Divizia Omucideri. Și atunci se puteau concentra mai mult asupra cazurilor vechi. Poate nu cazurile Departamentului Q, dar ceva similar. Limite fluide, aceasta era cheia. Genial, da. Pur și simplu genial.